

a neumenšovaly majetnost pozůstalosti na úkor jejich povinného dílu. Z toho vyplývá nutný důsledek, že k vyřešení této otázky nemohou býtti přidržováni věřitelé, že naopak tato sporná otázka může býtti vyřešena pořadem práva jen mezi oněmi právními zájemníky jakožto pravými soupeři, totiž mezi universální dědičkou a nepominutelnými dědici. Tento právní stav platí arciž také ohledně pohledávky universální dědičky, kterou ona sama k pozůstalosti ohlásila a sobě samé jako dluh zůstavitele uznala. V této příčině není však třeba, ba ani přípustno, by pozůstalostní soud, stanově propadnou lhůtu, poukazoval některého z těchto právních zájemníků proti druhému na pořad práva za tím účelem, by pravost těchto pohledávek jako dluhů zůstavitele byla zjištěna, neboť zjištění takového pro účele projednání pozůstalosti není třeba a, pokud jde o výpočet a zjištění povinného podílu, nemá soud projednací v této pozůstalostní věci, v níž nejsou účastněni nepominutelní dědici nezletilí nebo pod zvláštní ochranou stojící, vzhledem na § 162 nesporn. říz. oprávněného podnětu, by sám od sebe přihlížel k tomu, zda před odevzdáním dílu povinný byl správně zjištěn a vykázán. Z tohoto důvodu jest vyřešení této sporné otázky ponechatí úplna vlastnímu počínání účastněných právních soupeřů. Dle těchto úvah lze tedy ve věci postupovati jen takto. Pojme-li soud projednací dle míry podaného mu osvědčení ony pohledávky vzhledem na zjištění a výpočet povinného podílu do inventury jakožto dluhy zůstavitele, tedy jakožto odpočetní položku, zůstává nepominutelným dědicům volno, by tomu oproti universální dědičce pořadem práva odporovali z toho důvodu, že dluhy tyto neměly býtti v počet brány, ježto nejsou přes uznání dědičky dluhy zůstavitele, a, nebudou-li naopak pohledávky ty do stavu dluhů pojaty, přísluší universální dědičce, by se vůči nepominutelným dědicům toho domáhala, že měly býtti jakožto dluhy zůstavitele od majetnosti odečteny. Vzhledem k tomu bylo stížnosti vyhověti ve smyslu shora uvedeného výroku.

Čís. 4279.

K exekučním titulům, uvedeným v Šu 575, odstavec třetí c. ř. s. náleží i soudní svolení k výpovědi dle zákonů na ochranu nájemců.

Mimosoudně povolený odklad exekuce vyklizením neprodlužuje lhůtu Šu 575, odstavec třetí c. ř. s.

Útraty soudní výpovědi (řízení o soudní svolení k výpovědi) lze vymáhati, třebas uplynula lhůta Šu 575, odstavec třetí c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. října 1924, R I 845/24.)

Na základě soudního svolení k výpovědi navrhl pronajímatel, povoliv nájemci dvakrát mimosoudně odklad exekuce, po půl roce jednak exekuci vyklizením, jednak exekuci na svršky pro útraty výpovědního řízení. Soud první stolice exekuce povolil, rekursní soud exekuční návrhy zamítl. Důvody: Dle ustanovení Šu 575 ex. ř., které

zák. ze dne 26. dubna 1923, č. 86 (ze dne 25. dubna 1924, č. 86 sb. z. a n.) ani zrušeno ani změněno nebylo, pozбудou soudní a mimosoudní výpověď nebo příkaz k odevzdání nebo převzetí najatého nebo pachtovaného předmětu, proti nimž námitky nebyly zavčas podány, rovněž právoplatné rozsudky o takovýchto námitkách s výhradou výroku o náhradě nákladů platnosti, když ve 14 dnech po tom, kdy nastala doba, stanovená v těchto příkazech nebo v rozsudcích pro vyklizení nebo převzetí najatého nebo pachtovaného předmětu, nenavrhne se exekuce na vyklizení. K exekučním titulům, v tomto paragrafu jmenovaným, náleží však i usnesení soudu, kterým se vyslovuje přípustnost soudní výpovědi dle zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. V tomto případě jest však z obsahu exekuční žádosti patrné, že povinná strana měla místnosti, uvedené v exekučních titulech, vykliditi již dne 14. února 1924. Bylo tedy povinností strany vymáhající, aby, chtěla-li předejiti následkům ustanovení v §u 575 c. ř. s., žádala nejdéle v oné 14tidenní lhůtě o exekuční vyklizení pronajatých místností. Toho však vymáhající strana neučinila, nýbrž naopak povolila sama dle svého tvrzení mimosoudně po dvakráte povinné straně odklad exekučního vyklizení po každé na čtvrt roku, celkem tedy na půl roku. Strana vymáhající přehlíží však, že takovýto odklad výkonu exekučního vyklizení bytu může dle ustanovení §u 1 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n. povolit soud. Učinila-li tak vymáhající strana sama, nepodavši vůbec ani exekuční žádosti o vyklizení bytu, přivodila tím pro sebe účinky §u 575 c. ř. s. a navrhovaná exekuce neměla býti povolena, poněvadž exekuční titul pozbyl mezitím platnosti. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu ohledně exekuce vyklizením, obnovil však usnesení prvního soudu ohledně exekuce pro útraty.

D ů v o d y:

Dovolatelčinými vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení rekursního soudu, pokud jde o vyklizovací exekuci. Nelze jmenovitě sdíleti právní názor stěžovatelky, že mimosoudně povolený odklad exekučního vyklizení má tytéž účinky ve příčině lhůty §u 575 c. ř. s., jako soudně podle zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n. povolený odklad vyklizovací exekuce. Kdyby byl zákonodárce něco takového zamýšlel, byl by to musil vyjádřiti v zákoně, v tom však pro takový názor není opory. Proto bylo v této příčině bezdůvodnému rekursu upřiti úspěch. Naproti tomu je dovolací rekurs důvodným, pokud jde o útraty a o exekuci na svršky. Podle §u 4 (5) zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. usnesení, nabylo-li právní moci, nahrazuje platnou výpověď. Podle §u 575, odstavec třetí c. ř. s., soudní výpověď za předpokladů tamže uvedených pozbývá platnosti s v ý h r a d o u v ý r o k u o n á h r a d ě n á k l a d ů. Z toho plyne, že ohledně útrat exekuční titul nezanikl, že tedy návrh na mobilární exekuci ohledně útrat neměl býti rekursním soudem zamítnut.